

— Hebt ge uw slagzwaard bij u? vroeg de politieman kalm.

— Ge zijt een onbeschaamde kerel!

— Hoor eens, heer Wellens, nu gaan wij eens ernstig spreken.

Al die praat van daar straks beschouw ik als een klucht, welke ge verteld hebt om mij te vermaken. Maar nu mogen we onze tijd niet langer verbabbelen. Ge hebt waarschijnlijk al een plannetje opge- maakt, om de bandieten onschadelijk te maken?

Wellens, door deze vraag geveleid, vergat wat er zo juist gebeurd was, en riep haastig:

— Ja, heer Duval, een goed plan, een onfeilbaar! Mijn waarde buurman, graaf van Meerdal, is wat te angstvallig en verzocht mij niet te handelen zonder afspraak met hem. Mijn beste Godfried zal het mij wel niet euvel duiden, als ik zeg, dat hij nog niet in het vuur geweest is. Daarom durft hij nog niet goed doortasten. Met ons is dat anders, wij deinzen voor niets terug.

— En welk is uw plan?

— Wel, ik zal deze middag met de veldwachter naar de kuil gaan, waar de booswichten vergaderen. Om te beginnen nemen wij die knaap gevangen, die Raymond, die hier wel schoon klappen kan, maar natuurlijk kwaad in 't schild voert. Mogelijk zijn er nog andere boeven. Ik draag mijn slagzwaard mede en dan sta ik er wel tien. Ja, heer Duval, deze namiddag zal ik, Reinoud Wellens, heer van 't Wolvenhol, laatste mannelijke telg, helaas, van mijn roemrijk geslacht, het land van die gesel der rovers bevrijden, dan zal ik gerust het hoofd neerleggen, in de overtuiging voor mijn volk mijn plicht vervuld te hebben.

— Ik heb u aandachtig aangehoord, zei Duval...

— En gij keurt mijn plan natuurlijk goed? viel Wellens in.

— Doe mij nu 't genoeg met beide oren naar mij te luisteren, voldeed de gerechtsambtenaar.

— Hebt ge wellicht een raad te vragen? Ik ken de streek.

— Ik heb u ernstig te waarschuwen.

— Voor de wreedheid der rovers zeker? ratelde de oude snoever weer. Och, vriend Duval, ik ken geen vrees. Het gevaar zal mij niet kunnen weerhouden.

— Hoor eens, mijnheer Wellens, ik ben gerechtsambtenaar. Gij hebt een plan gemaakt waardoor ge de politie tegenwerken zult.

— Maar, mijnheer Duval!

— Laat mij uitspreken, ik bid het u. Als afgezant der overheid verbied ik u ten stelligste een stap te doen om die jongeling gevangen te nemen. Men zou mij gelijk geven, moest ik u arrest opleggen, tot wij gehandeld hebben. Maar ik vertrouw op uw gezond verstand. Toch zal ik u voor alle voorzichtigheid verklaren, dat in geval ge in strijd met mijn bevel u in deze zaak moest mengen, gevangenisstraf uw deel zal zijn.

Wellens stond als van de donder getroffen.

— Ik spreek zeer ernstig, hernam Duval. En ik hoop, dat ge niet zult tegenstribbelen.

— Welnu, barstte de oude heer eindelijk los, als de moorden weer herbeginnen en de mensen langs de baan aangevallen worden; van Meerdal, als uw kasteel in de vlammen opgaat en gij het slachtoffer zult zijn van Jan De Lichte, dan was ik mijn handen in onschuld, dan behoud ik de troost deze ongevallen te hebben willen vermijden. Dan laadt mijnheer Duval de volle verantwoordelijkheid op zijn geweten!

— Zeker, zeker, heer Wellens, ik alleen ben verantwoordelijk. En indien uw voorspellingen bewaarheid worden, dan zal niemand een beschuldigende vinger naar u durven uitsteken.

— Ge zult het mij niet euvel duiden dat ik mij in deze omstandigheden terug trek, zei Wellens op fiere toon.

— Volstrekt niet, antwoordde de politiedienaar.

Van Meerdal deed de oude snoever uitgeleide.

Toen de graaf terugkeerde sprak Duval:

— Wat een verwaande gek!

— Mijn voorzorg was niet overbodig.

— Deze middag zou hij alles verbrod hebben.

— Ik ken hem.

— Maar zou hij nu gehoorzaam zijn?

— Wees gerust. Uw bedreiging met gevangenisstraf zal haar uitwerksel niet missen. Wellens beschouwt zich nu als een held wiens diensten niet naar waarde geschat worden. Ik beklaag zijn huisgenoten, welke 't volle onweer zullen krijgen, maar in onze plannen zal hij zich niet meer mengen.

— Nu wordt het tijd, dat ik eens naar dat hol ga. Kent gij de juiste plaats?

— Ja, en ik zal ze u aanduiden. Maar nu uw vermomming. Volg mij, als ik u verzoeken mag, naar de zolder van mijn slot. Ge zult er alles vinden, wat ge nodig hebt om u op en top te doen gelijken op de meest haveloze bedelaar.

Een half uur later verliet een schooier langs een achterpoortje het huis. In een bootje voer hij over de slotgracht en trok dan snel het bos in.

Vijf uren later kwam de bedelaar bij van Meerdal terug. Al spoedig was hij weer veranderd in mijnheer Duval.

— Is uw reis geslaagd? vroeg Godfried.

— Ja, 'k heb Raymond gesproken. Hij zat droevig in zijn hol. Ik heb hem ondervraagd. En waarlijk hij is vol berouw en verfoeit zijn vorig leven. 'k Zal zorgen dat hij genade verwerft.

— En wat is uw plan?

— Luister wat ik zal voorstellen en ik twijfel niet aan de goedkeuring van mijn ontwerp.

Donderdagavond rond elf uur komt een sterke afdeling soldaten

in uw slot. Ongeveer te middernacht zullen de krijgslieden naar het hol trekken. Te een uur kunnen zij daar zijn. De vergaderingen duren lang, vertelde de jongeling. Na afloop drinken en spelen de boeven.

Als wij hen aldus verrassen, kan niemand ons ontsnappen.

— Wel, ik zal de mannen verwachten.

— Dan reis ik nu naar Aalst terug.

— Ge zult eerst iets eten, nietwaar?

— In waarheid, ik ben hongerig.

— Nu, ge hebt een frisse wandeling achter de rug.

— Och, de gewoonte is een tweede natuur. En in deze beroerde tijden moet ik dikwijls de baan op.

De beide heren begaven zich naar de eetzaal.

**
*

Raymond zat somber in de kuil. Allerlei gedachten bestormden hem. Soms voelde hij medelijden met de mannen, die hij nu zou overleveren aan de overheid. Maar dan bedacht hij weer, dat zij allen straf verdienden. Zich zelf sloot hij niet uit. Oh neen, hij was bereid zich onmiddellijk aan 't gerecht gevangen te geven. Dikwijls dacht hij aan zijn ongelukkige moeder.

— Ik moet een eind maken aan deze bandieterij, mompelde hij. Mijn geweten gebiedt het mij. Misschien zal ik aldus een deel mijner schuld uitboeten.

Traag kroop de tijd voort. Eens was Annette hem komen bezoeken. Het meisje verkeerde gaarne in zijn gezelschap. Ze had haar armen om zijn hals geslagen en met zoete woordjes getracht zijn sombere luim te verdrijven.

Maar Raymond stootte haar weg. En nu kwam ze niet meer.

Eenzaam zat de ongelukkige in het hol, wachtende op de vreselijke nacht, die van Donderdag op Vrijdag.

TWEEN EN TACHTIGSTE HOOFDSTUK.

EEN ZONDERLING.

't Was de dag vóór de grote roversvergadering. Twee reizigers stapten tegen de avond langs een der banen van het land van Aalst. Eigenlijk waren ze voor elkander vreemdelingen. Deze middag hadden ze elkander bij het verlaten van de jaarmarkt te Denderleeuw ontmoet en, daar ze dezelfde kant uit moesten, besloten ze samen te reizen.

De een scheen een koopman; de ander, reeds een grijsaard maar met schrander uitzicht en ogen, die duidelijk wilskracht verrieden, droeg een enigszins vreemde kledij. De laatste heette Liefkens.

— Dus komt gij van Engeland? vroeg de eerste.
— Ja, ik heb daar geleefd sedert mijn twintigste jaar, ofschoon ik een geboren Vlaming ben, antwoordde Liefkens.

— Zonderling!

— Och, ik bezat altijd een wilde natuur, mijn vader noemde mij een trekvogel. Ik moest timmerman worden. Vandaag was ik gezel te Gent, twee dagen later te Oudenaarde, om de volgende week weer in Brussel te dienen.

Dan wilde ik mijn vleugels nog verder uitslaan; ik bezocht Duitsland en Frankrijk, doch weer voor een blauwe maandag. Eindelijk kwam ik in Engeland terecht en zie, daar beviel het mij zo goed, dat ik er bleef tot enige dagen geleden, toen het verlangen naar mijn geboorteland mij te sterk werd.

— Maar ge vindt uwe ouders niet meer levend?

— Ik was intussen hen reeds enige malen komen bezoeken. Die reisjes tel ik niet mede. Ik bedoelde, dat ik zo lang in Engeland gevestigd was.

— Als timmerman?

— Neen, als knecht van een edelman.

— Ho, ho!

— Mijn meester stierf enige tijd geleden en liet mij, als beloning voor mijn trouwe dienst, een schoon kapitaaltje achter.

— Vertel dat maar niet te luid.

— En waarom niet?

— De bomen hebben hier oren. Of beter, 't wemelt in deze streek van rovers.

— Ik weet het wel; en juist daarom ben ik nu in het land van Aalst.

— Om u te laten plunderen?

— Zo rap niet!

— Met die Jan De Lichte valt er niet te spotten.

— Vanwaar komt die gast eigenlijk?

— Van een dorpje uit deze streek. Maar hij verblijft zowat overal. Bovendien, zijn bende is wijd vertakt. Ik heb vernomen, dat de slechtsten weer aan deze kanten huizen.

— Och, ik ben nog in andere kwartieren van bandieten geweest, hernam de grijsaard.

— Gij?

— Ja, vriend. Ik verzeker u, dat de Oude Munt te Londen voor een oningewijde evenmin veilig is.

— De Oude Munt?

— Zo heet een wijk van Engeland's hoofdstad, waar allen, die hun schulden niet konden betalen zich verscholen. Zelfs geen gerechtsdienaar durfde er zich te wagen, tot het spel zo erg werd, dat men van hoger hand beval, dat nest voor goed te zuiveren. Maar och! al dat gespuis verhuisde naar een ander stadsgedeelte.

— Maar hoe waagde gij u dan in die gevaarlijke hoek? vroeg de koopman.

— Ja, jongen, om u dat alles te verklaren, zou ik lange verhalen moeten doen. Edellieden leven voor 't oog der wereld deftig en braaf. Maar velen zijn in allerlei avonturen gewikkeld. Mijn meester was een goede kerel, doch had nogal vijanden. Die grote gasten zijn gauw op de tenen getrapt en zo ontstaan allerlei veten. De eer verbiedt hun zogenaamd, om, als wij, te zeggen: allo Jan of Jack of Rip, dat zaakje is uit de voeten.

Neen, neen, er moet bloed vloeien en natuurlijk gaat men handlangers zoeken, waar deze het best te vinden zijn. Nu, in de Oude Munt waren er geen te kort. Ik heb er een bandiet gesproken, die wel twintig moorden op zijn geweten had.

— En hij liep maar vrij rond?

— Men kon niets bewijzen. Ho, onder vier ogen snoefde hij op zijn misdaden, maar in Londen wandelde hij zo gerust als de eerlijkste burger.

— Dat was dus een beroepsgenoot van De Lichte.

— Ja. Op zekere dag echter maakte hij twist in een stadsherg en stak zijn tegenstrever omver. Hij werd onmiddellijk gegrepen en daar zijn slachtoffer een edelman was, maakte men kort spel met hem. Hij stierf te Tyburn.

— Te Tyburn?

— Die uitdrukking begrijpt ge niet, hé?

— Neen!

— Daarvoor moet ge Londenaar zijn. Tyburn is het galgenveld.

— Ha!

— Er zijn wel twintig palen, waar gelegenheid bestaat door een hennepvenster te kijken. Van de grootste boeven blijven de lijken hangen als prooi voor de raven. 't Is een gruwelijk oord.

— Dat moet zijn!

— Dus, vriend, ge begrijpt, dat ik zo spoedig niet bevreesd ben.

— Maar Jan De Lichte heeft een sterke bende.

— Ik geloof het wel. Doch de bevolking is nog sterker.

— Wat bedoelt ge?

— Wel, als de mensen nu eens flink samengespannen hadden, dan waren die boeven reeds lang onschadelijk.

— 't Gerecht hielp niet mee.

— Waarom niet?

— Ge moet weten, dat de Fransen hier meester zijn. Ze voeren oorlog, vooral met Holland. Het bestuur had dus geen tijd om zich met de binnenlandse zaken bezig te houden. De rovers hadden vrij spel. Nu is de krijg voor goed gedaan. De vredesonderhandelingen zijn reeds te Aken geopend en de Franse soldaten keren in ons land terug. Men hoopt, dat ze ons van al 't gespuis zullen verlossen.

— En wie is nu baas?

— Och, ik ben niet op de hoogte van de staatkunde. Maar wat deze streek betreft, 'k geloof, dat de Groot-Provoost van 't Franse leger te Aalst de eerste viool speelt. Op de jaarmarkt te Denderleeuw vertelde men, dat hij ernstig werk zal maken met de gevangeneming van De Lichte. Maar wat wilt ge hier verrichten?

— Wraak nemen op de roverkapitein.

— Wraak? en waarvoor?

— Hij heeft mijn broeder vermoord.

— Wat zegt ge?

— Ja, mijn broeder was een goede sukkel, maar kon het niet ver brengen in de wereld. Eindelijk geraakte hij zo in verval, dat hij zich als hoeveknecht verhuurde bij een boer nabij het kasteel van baron Jehan de Creil.

— Deze laatste is dood.

— Dat heb ik gehoord. Die de Creil had bedreigingen uitgesproken tegen De Lichte. En de bandiet was zo stout om de baron daarover in zijn eigen kasteel te gaan berispen. Bij zijn terugkeer stal hij het geld van de boer, waar mijn broeder diende, en daar deze laatste zijn baas wilde beschermen, werd hij wreed vermoord.

— Ha, daarvan heb ik iets vernomen. Doch 't is al lang geleden!

— Enige jaren. Maar uitgestelde rekeningen moeten ook betaald worden!

— Pas op voor die fielt!

— Voorzichtig zal ik zijn. Doch, om over iets anders te spreken, 'k zou wel een pot bier willen drinken. Daar staat een herberg, geloof ik.

— « 't Vliegend Hert ». Maar laten wij dat kroegje liever voorbij gaan. 't Is er niet pluis!

— Als ze maar bier hebben, is 't mij onverschillig, wie of wat de bewoners zijn. Ik ben gewapend.

— Nu, ik betrouw op u. Bovendien, 't is nog niet te laat, zei de koopman.

Beide reizigers begaven zich in de kroeg. Een vrouw stond achter de toog en bezag de bezoekers met een loerende blik.

— Twee potten bier! gebod de grijsaard.

De waardin bracht het gevraagde.

— Hoor eens, zei Liefkens, ik drink niet uit zulke vuile kroezen. Is 't water hier zo duur dan? Of is het bij u de mode om het vaatwerk niet te wassen.

— Als ge zo kieskeurig zijt, moet ge mijn deur maar voorbij stappen! krijste het wijf. Maar 't bier is ingeschonken en ik eis geld.

Op dit oogenblik kwam een haveloos man binnen. Hij bezag brutaal de twee reizigers.

— Die fijne heer scheldt ons uit voor vuilaards, zei de vrouw.

— Wie? vroeg de kerel met een vloek.

De waardin bracht het gevraagde. (Blz. 582)

— Die oude.

De man haalde een mes voor de dag en stak dit in de houten tafel.

— Ziet ge dat mes? vroeg hij aan de Vlaming-Engelsman.

— 'k Ben niet blind.

— Omdat ge mij beledigt, betaalt ge een kroon, of dat mes gaat door uw hart!

Liefkens trok zijn pistool en legde dit kalm voor zich neer.

— Ziet gij dit speedling? vroeg hij bedaard.

De kerel, zeker de waard, floot. Een tweede man trad in de kamer. 't Was Snelloper.

— Die oude kraai bedreigt mij, zei de eerste.

— En waarom?

— Omdat ik een kroon eis.

— Nu betaalt hij er twee, zei Snelloper. En iedere minuut uitsel kost hem nog een kroon.

— Kom, wij vertrekken uit die roverskrocht, sprak de grijsaard tot de koopman die dodelijk verschrikt dit toneel aanstaarde.

— Eerst betalen! schreeuwde de waard.

De Engelsman — want zo zullen we de grijsaard dan maar noemen — richtte zijn pistool op de kastelein.

— Een stap naar mij toe... en gij zijt dood!

— Geld, geld! tierde de waard, zijn mes grijpende en een voorwaartse beweging makende.

Pang! Een schot weerklonk. Toen de rook opgetrokken was, lag de kastelein op de vloer en trokken de twee wandelaars verder.

— In waarheid, 't ziet er hier verdacht uit! zei de Engelsman omziende. Neen, niemand volgt ons. Nu, mijn vuurwapen is weer geladen. 'k Ben niet van plan mij een duit te laten ontfutselen.

— 't Zijn wrede tijden!

— Och, mijn leven lang was zo onstuimig. Men wordt aan alles gewoon. 'k Hoop Jan De Lichte zo spoedig mogelijk te ontmoeten. Maar waar zijn we eigenlijk?

— Ik heb daar straks de grote baan verlaten, omdat dit bospad ons rapper huiswaarts voert. Alleen zou ik het niet gedaan hebben, dan houd ik liever de hoofdweg.

— Voor niemand doe ik een stap om. Ik wil vrij gaan, waar ik wil, zowel bij nacht als bij dag.

— Nu zijn we weldra te Erondeghem en daar woon ik, hernam de koopman.

— En ik moet naar Oordeghem, waar nog een neef woont, als hij echter nog in leven is.

— Mensen! klonk het eensklaps op gedempte toon. De koopman ontstelde hevig. De Engelsman vroeg kalm:

— Wie roept daar?

Een jongeling kwam van achter een struik.

— Neem een andere weg, sprak hij angstig.
— Waarom? vroeg Liefkens.
— Daar ligt een rover op de loer. Maar verraaft mij niet, anders word ik gedood!
— Is het Jan De Lichte?
— Neen, maar een zijner mannen.
— Dan moet ik er toch heen. Licht die boef ver van hier?
— Honderd stappen! Maar verraad mij niet!
— Wees gerust.
De jongeling verdween weer snel.
— Een geheimzinnige waarschuwing, fluisterde Liefkens.
— Laten wij dit pad inslaan! smeekte de koopman.
— Ik doe geen stap om, hernam de ander, zijn pistool trekkende.
Gaaf ge mee?
— Als ge niet anders wilt, ja.
— Vooruit dan! We moeten druk babbelen. Laat alles aan mij over.

Sprekende, alsof niets hun deerde, wandelden beide mannen voort. Maar de grijsaard loerde terzijde en geen struik ontging zijn blik.

Eensklaps sprong hij links en viel boven op een kerel, die achter een boom verdoken zat. De baanstroper lag op de grond en voelde de loop van een pistool op zijn voorhoofd.

— Roer u niet of 't gaat er door! zei de Engelsman. Ha, ik herken u! Ge zijt die boef uit de kroeg. Was de les, die uw mede-hellewicht ontving, niet leerzaam genoeg? Ge wilde ons lafhartig overvallen!

Eensklaps slaakte de Engelsman een schrille kreet. Hij liet de rover een ogenblik los. Snelloper — want hij was de bandiet — maakte hiervan gebruik om zich geheel te bevrijden. Hij sprong schielijk op en vluchtte door het bos weg. Een kogel, welke hem werd nagezonden, miste zijn doel.

— Die fielt! riep de Engelsman. Hij heeft mij in mijn been gestoken.

— Toch niet erg, hoop ik, kreet de koopman.

— Och neen, toen ik die pijn voelde, liet ik, onvoorzichtig genoeg, de booswicht los. Hij is heen. Nu, we zullen spoedig herbeginnen.

Met zijn halsdoek verbond de grijsaard zijn wonde.

— Vooruit maar! sprak hij luchthartig, zijn pistool opnieuw ladende. 't Is mijn eerste kwetsuur niet. Die rover zal ons nu toch wel met rust laten.

De twee reizigers verdwenen in de duisternis.

**
*

Snelloper had dus de waard van « Het Vliegend Hert » zien val-

len. De man was wel niet dood, maar toch ernstig gewond. Snelloper hielp hem te bed leggen. Dan rende hij weg, om wraak te nemen.

Hij liep naar het bandietenhol, waar hij Raymond vond.

— Ga mee! riep hij tot de jongeling.

— Waarom?

— 'k Zal het u onderweg vertellen.

— Neen, ik verlaat deze plaats niet als ge de reden niet zegt.

— Welnu, we moeten twee reizigers uitstropen, dwaze koppig-aard. Ge laat mij de beste tijd verspillen!

— Ik weiger u te volgen, zei Raymond beslist.

— Wat!

— De kapitein heeft mij geboden hier de wacht te houden en ik mag mij dus niet verwijderen.

De rover mompelde enige scheldwoorden en vertrok alleen.

— Een nieuwe misdaad! zei Raymond verschrikt. Ik moet het kwaad stuiten en daarom de toekomstige slachtoffers waarschuwen.

Behoedzaam volgde de jongeling het spoor van de schurk en zag dat deze zich weldra verdook achter een dikke boom.

— Ha, dacht Raymond, die reizigers moeten van de kant der herberg komen. Als ik mij spoed, kan ik hun 't leven redden.

De lezer heeft vernomen, hoe deze zaak afliep.

De zoon der zinneloze had zich terug naar het rovershol gehaast.

Vloekende kwam Snelloper hem daar opzoeken.

— Ellendige lafaard, de kapitein zal dit alles te weten komen! riep hij kwaad.

— Wat? Dat ik zijn bevelen uitvoer? Zo wil Jan De Lichte het immers?

— 't Scheelde geen haar of ik was dood. Hadt ge mij willen vergezellen, de bende ware een goede som rijker.

— De baas heeft me gelast hier te blijven.

— Zo! Maar ge waart toch hier niet, toen ge op het kasteel van Godfried van Meerdal een bezoek aflegde? Of meent ge, dat wij uw gangen niet naspeuren? Wat zal de kapitein daarvan zeggen?

Raymond ontstelde. Maar zich geweld aandoende om zijn ontroering te verbergen, antwoordde hij min of meer spottend:

— Mijn gangen naspeuren? Weet ge, wat de hoofdman mij bevolen heeft? Kent gij de bijzonderheden voor 't plan van Zaterdag? En zou De Lichte kwaad zijn, als ik hem inlichtingen over 't slot verstrek?

— Inlichtingen?

— Ge zoudt natuurlijk willen, dat ik u alles tot in de puntjes vertelde. Maar, neen, man! Ge waart in staat om de kapitein wijs te maken, dat gij u zo ijverig betoond hadt, om voor spion te spelen in plaats van in de herberg te drinken en te slapen? Maar, ei, wat zou De Lichte zeggen, als hij wist, dat ge op eigen hand hier reizi-

gers aanrandt, ofschoon hij verboden heeft iets binnen de omtrek van vier uren te verrichten?

— Dit geval was een uitzondering.

— De baas kent geen uitzondering op zijn bevelen. Ge weet het, zo goed als ik!

— Maar die reiziger had de waard uit het « Vliegend Hert » schier vermoord!

— Alles goed en wel, dan nog hadt gij die mensen gerust moeten laten. Nu weten alle boeren dat wij in de omtrek huizen.

Snelloper dacht na. Blijkbaar voelde hij zich niet gerust.

— Ge zult deze zaak natuurlijk seffens aan De Lichte moeten verklappen, zei hij na enige ogenblikken.

— En gij waart het, die mij zoudt aanklagen!

— Ik sprak te haastig. Willen wij als goede kameraden dit geval maar blauw-blauw laten?

— 't Is wel! Doch wees nu voorzichtiger.

Snelloper vertrok kalmer, dan hij gekomen was, na een minzame groet.

— Mijn bezoek is dus bekend, mompelde Raymond. Gelukkig zal Snelloper nu wel zwijgen. In alle geval kan ik voorgeven, dat ik het slot bespieden wilde. Ach, de tijd valt mij lang. En dan?

De jonge'ing werd door droevige gepeinzen gekweld. Hij dacht aan andere knapen, die wel naar ouderlijke raadgevingen en vermaningen geluisterd hadden en nu gelukkig leefden als eerlijke mensen.

En hij?

De sombere cel van het zinnelozengeesticht doemde weer op voor zijn geest. Hij zag zijn moeder terug, de waanzinnige op het vunzig stro; nogmaals hoorde hij die wilde klanken, het akelig gegil, het noodgeschrei.

Langzaam kropen de uren voort, de uren, welke de wanhopige jongeling eeuwen schenen.

DRIE EN TACHTIGSTE HOOFDSTUK.

DE VERGADERING.

De avond, voor de algemene vergadering der rovers bepaald, was aangebroken. Raymond zat, onder de indruk van allerlei gevoelens, in het hol. Berouw over de gedane stap gevoelde hij niet, wel over het ellendig leven, dat hij, ofschoon nog jong, reeds achter de rug had. Hij dacht aan zijn ongelukkige moeder in 't zinnelozengeesticht en bij die overpeinzingen verteerde hevige wroeging zijn gemoed. Zijn hart klopte als hij aan de toekomst dacht, de on-

middellijke toekomst, want straks zou de botsing tussen 't gerecht en de rovers plaats hebben.

— Nog niemand hier?

Met deze woorden trad een bandiet binnen. Het was een van hen, die bij de overrompeling der Zigeuners te Denterghem ter nauwernood de politie ontsnapte. De lezer herinnert zich dat zijn vriend gevangen raakte.

— Nog niemand hier? herhaalde de binnengekomene.

— Neen, ge zijt de eerste, antwoordde Raymond, opschrikken-
de. De gedachte, dat ook deze man weldra zijn vrijheid verliezen zou, greep hem toch aan.

— Sliept ge?

— Neen.

— Ge schijnt als uit een droom te ontwaken.

— Och, als ge zo alleen zit, dagen achtereen, wordt ge slaperig.

— Gemakkelijk leventje, ge loopt geen gevaar. Mijn maat Dolf zou ook liever hier gebleven zijn.

— Ah, 't is waar, ge vertrokt getweeën.

— Ja, maar ik kom alleen terug, sprak de rover met een diepe zucht.

— Waar is Dolf dan?

— In een kotje met ijzeren tralies voor het venster.

— Wat zegt ge!

— Ja, jongen, onze schone dagen zijn voorbij! Overal loert men op de mannen van Jan De Lichte en natuurlijk op de kapitein nog 't meest van al.

En de bandiet vertelde, wat er rond Denterghem gebeurd was.

Dat voorval herhaalde hij, toen weldra de Poeldenier en enige anderen binnen traden.

Weldra verschenen ook Jan De Lichte en IJzeren Simon.

— Sa, makkers, ik heb geld! riep de hoofdman een lijnwaden
beurs uit de zak trekkende.

't Was de prijs der gestolen paarden.

— En we gaan er nog halen, vervolgde hij met een vloek.

— Gij zijt gelukkiger geweest dan ik, zei de rover, die 't eerst binnengekomen was.

— Zijt ge met lege handen teruggekomen?

— 'k Heb nog verloren.

— Verloren?

— Ja, mijn gezelschap.

— Kerel, spreek op! Wat is er gebeurd?

Voor de derde keer gaf de man verslag van zijn gevaarlijke ontmoeting en de gevangenneming van Dolf.

De Lichte braakte allerlei verwensingen. Een zijner geweldige vlagen van razernij overviel hem.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ

Nr 49

EERSTE JAARGANG

7 SEPTEMBER 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

Een vrouw stond achter den toog. (Blz. 486).

Maar wees gerust, ik ben borg voor de betaling of vertrouwt ge mij ook niet?

— Zeker, zeker, edele, hooggeboren graaf. Uw naam is meer dan voldoende en zou mij zelfs een waarborg zijn voor duizenden kronen.

— Spoed u dan en doe, wat ge noodig oordeelt!

— Wellens heeft te veel bloed.

— Wat!

— Te veel bloed, hij leidde een rustig leven, dat is niet gezond.

— Maar man, weet ge dan niet wat er gebeurd is? De boer heeft u toch alles verteld.

— Wel drie keeren, viel de landbouwer in, die natuurlijk meegekomen was. Wel drie keer, heer graaf. Ah! 't zijn wreede dingen!

— En hoe kunt ge dan van gezond of ongezond leven spreken! hernam Aleida's echtgenoot tot den geneesheer, die, 't zij tusschen haakjes gezegd, ook de baarden en knevels schoor en 't haar sneed.

— Een goed doctor brengt alles met elkaar in verband naar de wet onzer beroemdste geleerden. Heer Wellens is in de schouw opgehangen. Zijn bloed werd in den omloop door 't lichaam gestremd. En daar hij veel bloed bezit is dit dubbel gevaarlijk. Zie maar, er is reeds bloed uit zijn mond gevloeid. Ik zal hem er dus wat aftappen.

— Welhoe, ge wilt hem nog verzwakken?

— Verzwakken?

— Wel zeker! Ge begrijpt toch, dat bloed-

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIH Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489